

MI SRANAN

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Tekst: Hilli Arduin, Indra Hu, Rose-Marie Maître, Jerrel van Aerde,
Karin Lachmising

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

isbn 978 90 8696 534 2

nur 286

MI SRANAN

Nieuwe verhalen uit Suriname

IN MAKKELIJKE TAAL

Surinaamse woorden staan *schuin*.
Weet je niet wat ze betekenen? Kijk dan
in de woordenlijst op pagina 79.

Inhoud

Voorwoord | 7

Ralf Beekveldt

Naar Suriname | 11

Hilli Arduin

De spreekbeurt | 25

Indra Hu

Burenruzie | 39

Rose-Marie Maître

Oog in oog met de dood | 53

Jerrel van Aerde

Bomen kunnen praten | 67

Karin Lachmising

Woordenlijst | 79

Voorwoord

Voor een dunbevolkt land slaagt Suriname er goed in om zijn nieuwspagina's gevuld te houden. Nieuw ontdekte bodemschatten, het eeuwigdurende politieke theater – *never a dull moment* in Suriname.

Je zou bijna vergeten dat het dagelijkse leven in Suriname een heel andere kant heeft. Nieuws richt zich op het spektakel en de catastrofes. Gebeurtenissen waar de meeste inwoners van een land vaak weinig van merken. Hun dagelijkse beslommeringen gaan over andere zaken. Ruzies en geschillen, relationele perikelen, in leven blijven, aan geld zien te komen.

Juist over dat dagelijkse leven gaan de verhalen in deze bundel.

Zij belichten niet het land van het politieke drama, maar het land van het rustige, vloeiende leven. Zo vertelt *Naar Suriname* over de remigratie van een Nederlands-Surinaams gezin, en de onwennigheid die dat oplevert voor de kinderen. In *De Spreekbeurt* gaat het over een stotterend jongetje dat gepest wordt en zijn weg daarin vindt. In *Oog in oog met de dood* lezen we over de beet van een giftige slang en een miraculeuze redding. *Bomen kunnen praten* stipt de mystieke aantrekkingskracht van bomen aan, en het verhaal *Burenruzie* is een moderne variant op het Romeo en Julia-thema.

Vooraf bijzonder is dat de verhalen in eenvoudige taal geschreven zijn. Daarmee is dit de eerste bundel 'makkelijke verhalen' die in Suriname verschijnt. Zodat ook mensen die minder sterk zijn in lezen toegang hebben tot boeiend én begrijpelijk leesmateriaal. En dat werd hoog tijd!

Dit boek is in de eerste plaats voor Suriname bedoeld. Toch willen we ook de Surinamers die ooit naar Nederland zijn verhuisd niet vergeten. Ik hoop met dit boek bij hen weer de sfeer, geluiden, geuren en gesprekken van vroeger in herinnering te brengen.

Suriname komt niet alleen vaak in het nieuws, ook levert het bovengemiddeld veel sport- en creatief talent af aan de wereld. De lijst van succesvolle sporters en artiesten is oneindig. Na het lezen van dit boek hoop ik dat u het met mij eens zult zijn dat deze Surinaamse schrijvers daar zeker bij horen!

Ralf Beekveldt

Uitgever

Naar Suriname

Hilli Arduin

‘*Mi Sranan*, mijn Suriname, hier ben ik weer!’ roept de moeder van Nagila. Ze staat boven aan de trap in de deur van het vliegtuig.

Het vliegtuig is net geland op vliegveld Zanderij. Haar moeder zwaait met beide armen terwijl ze nog harder roept: ‘*Ay Sranan*, ik ben er!’

Nagila schaamt zich rot. Ze doet twee stappen achteruit. Ze wil niet bij haar moeder horen. Maar haar moeder draait zich om en zegt dat Nagila moet opschieten.

‘Meisje, kom. We zijn in Suriname!’

In de bagagehal is haar moeder zenuwachtig en blij. Ze blijft maar doorpraten.

‘Kan je zien of je vader er al staat? Let op je broertjes!
Kijk, die rode koffer van ons is al op de bagageband.
Virgel en Noa, doe rustig!’

Eindelijk liggen alle koffers op twee karretjes.
Ze duwen de karren naar buiten.
‘Papa, papa!’, roepen de kinderen.
‘Marcel, Marcel!’, roept Nagila’s moeder.
Het gezin Pinas omhelst en zoent elkaar en iedereen
praat door elkaar heen.
‘Eindelijk, drie maanden heb ik jullie moeten missen.
Drie maanden, dat is lang hoor.’
‘We hebben jou ook gemist.’
‘Kom, laten we naar de auto gaan.’

Nagila’s vader loopt de parkeerplaats op.
‘Papa, het is warm’, zegt Virgel.
‘Ja, jongen, het is hier altijd warm. Je hoeft nooit
meer een jas aan.’
‘Joepie!’, antwoordt Virgel met een klein sprongetje.
‘Nooit meer een jas aan!’
Hij heeft een hekel aan jassen, mutsen en
handschoenen.

Als Marcel bij een mooie, blauwe SUV stopt, vraagt
Nagila verbaasd: ‘Papa, is dit onze auto? Zo groot!’
‘Ja, meissie. Dit is onze auto, stap maar in.’

Het is drie weken later.

Nagila zit op de Poolschool in de tweede klas van de mulo. Ze heeft leuke T-shirts, bloesjes en jurkjes meegenomen uit Nederland. Maar die mag ze niet aan naar school. Niemand had haar van tevoren verteld dat ze een blauw bloesje moet aandoen. Net als alle andere leerlingen in Suriname die op de mulo zitten. Ze baalt ervan. Het blauwe bloesje heeft geen vorm. Ze vindt het vet lelijk. Het is gewoon stom.

Op een ochtend trekt Nagila in het toilethokje op school stiekem haar blauwe bloesje uit. Ze doet gewoon een leuk T-shirtje van het merk Guess aan! De meisjes van haar klas zeggen tegen haar: ‘Je bent *faya*. Je gaat zien hoe juf je gaat *bokken*.’

Nagila maakt een *tyuri*.

Als ze de klas inloopt, kan je de spanning voelen.

‘Nagila!’

‘Ja, juffrouw.’

‘Waar is je blauwe bloes?’

‘In mijn tas. Ik heb er chocolade op gemorst.’

‘Mag ik het zien?’

‘Maar, juf, het zit onder in mijn tas. Ik kan het er niet uit halen. Mijn vingers gaan vies worden.’

‘Nagila, je kan kiezen: of je laat mij de chocolade op je bloesje zien, of je gaat je nu omkleden.’